

22. března 2020, neděle Laetare (veselte se s Jeruzalémem. Izajáš 66,10), 4. postní
(bohoslužby virtuální)

Milost, slitování a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše, našeho Pána. Amen. (1Tm 1,2)
Introit: z příběhu o „nevěřícím“ Tomáši a jeho setkání s Ježíšem zní naděje i pro nás:
Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." (Jan 20,26) - (I k nám přichází zavřenými dveřmi)

Píseň: 176 *Někdo mě vede za ruku*

<https://soundcloud.com/user-41012488/stopa-2?in=user-41012488/sets/cd-nekdo-me-vede-za-ruku>

Modlitba:

Pane Bože,

je neděle a my jsme nemohli jít do kostela. Je to divné. Ale věříme, že ty přicházíš k nám. Tam, kde my jsme. Doma. V kuchyni u stolu. Někdo v domově nebo v nemocnici. Přicházíš k nám, ať už jsme sami nebo nás je víc.

Přijď, prosíme, i do nás dovnitř. Naše neklidné duše upokoj, roztěkané myšlenky soustřeď, unavené srdce povzbuď. Odpuť viny.

Jsme rádi, že ti můžeme věřit. Spolehnout se, že nás vedeš za ruku. Nejsme v tom, co se děje, jako lidi sami. Děkujeme. Amen.

Slovo k dětem:

Nejste v kostele a nepůjdete do středošovické nedělní školy. Možná sedíte u stolu s rodiči, možná se sami zapojujete do vašich domácích bohoslužeb. Minulou neděli v některých rodinách děti četly z Bible, někdo promítl na počítači obraz středošovického kostela, někde si vyrobili i kazatelnu, aby to bylo „opravdovější“. Někde si vybrali písně, které rádi zpívají. Někde se modlí vlastními slovy.

Zkuste se nějak zapojit do vašich bohoslužeb doma i tuto neděli.

A pro vás, kdo se cítíte lépe, když máte v ruce tužku nebo pastelky, mám úkol:

V kázání se bude mluvit o různých možnostech setkávání na dálku. Zkuste vymyslet a nakreslit nějaký stroj, který umožňuje taková setkání na dálku. Přemýšlejte, co všechno umí a umožňuje. Nebojte se vymýšlet něco technicky nemožného.... Přemýšlejte, s kým byste se rádi pomocí toho přístroje spojili. Možná to bude pak i námět k tomu, za koho se chceme v modlitbě přimlouvát. (ne za ten stroj, ale za lidi)

Čtení: Žalm 25,1-17 (pokud nemáte po ruce Bibli, můžete si přečíst na konci tohoto textu)

Píseň: EZ dodatek 688 (Svítá 233) *Odpuť*

Text: Lk 7,36-50

Kázání:

Zní mi to jako z jiného světa:

Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem... (Lk 7,36-38)

My se teď přece nezveme na návštěvy, nesetkáváme, natož, aby do domu k jídlu přišla kdovíjaká cizí žena a někoho se dotýkala, líbala ho...

Je přece karanténa. Lidé se na ulici míjejí obloukem. Dívají se na sebe nejistě volným proužkem nad rouškou.

Nekritizují chování lidí v současné situaci. Naopak. Je to tak správně. Jen jsem si při čtení biblického textu uvědomila, jak mi to najednou přijde vzácné – že se lidi navštíví, podají si ruku,

jedí spolu, dotýkají se. Že by přišli do kostela a slavili večeři Páně z jednoho kalicha. Možná, až se vrátíme do normální situace, budeme vnímat nesamozřejmost některých obyčejných věcí.

Jsme nyní mnohem více odkázáni na slova. Díky za spoustu možností komunikace na dálku. Telefon, internet, různé diskusní skupiny. S několika přáteli jsme si ve čtvrtek udělali „společnou večeři na Skypu“ (každá rodina jedla doma, přitom jsme se viděli přes obrazovky a povídali si). Díky za sociální sítě (i s jejich limity a riziky). Díky za dopisy. Pro lidi bez těchto možností je to asi těžší. Když vážne sluch, řeč, porozumění. Když to s technikou prostě „neumíme“ nebo ji nemáme k dispozici.

Ještě něco mi připomíná dnešní doba: čteme biblické příběhy o osobních setkáních s Ježíšem, lidé s ním jedli u jednoho stolu, dotýkali se ho, žena hříšnice z dnešního příběhu mu dokonce líbala nohy a omývala je svými slzami. My v současnosti se ale setkáváme s Ježíšem jinak. Na dálku. Skrže slova. Nebo - jak vlastně se setkáváme s Ježíšem, s Pánem Bohem?

Farizeus pozval Ježíše k sobě do domu na jídlo. Nevíme proč. Nevíme, co přesně si o Ježíšovi myslel. Kdyby ho odsuzoval, asi by ho nezval. Chtěl s ním nejspíš rozmlouvat. O Bibli? O Pánu Bohu? O dodržování židovských pravidel? Nebo jen tak o životě? Chtěl se s Ježíšem setkat jako rovný s rovným. Oba jsou rozumní muži, vyznají se... Jaksi ale nejde o nic vážného, nejde „o život“.

Do domu vejde žena, ve městě známá jako hříšnice. Nic určitějšího o ní ani jejím hříšném životě nevíme. Přistoupí zezadu k Ježíšovi a začne mu objímat a líbat nohy... S tím, že někdo zvenčí přijde do domu farizeova nezvaný, zdá se, problém není. Ale jak to, že se odvažuje Ježíše dotýkat? říká si farizeus. On sám by se takové ženy nedotkl. A Ježíš by to přece taky neměl dopustit. Pokud je tím, za koho se vydává, tak by to přece věděl, co je ona zač.

Ta žena měla jasno v tom, co od Ježíše a potažmo od Pána Boha chce. Potřebuje odpuštění. Osvobození. Od sebe sama, od daného způsobu života, který ji svazuje. Od něčeho, co ji tíží. Setkání s Ježíšem je pro ni jedinečná šance. K životu nepotřebuje si jen nezávazně popovídat o Pánu Bohu. Na to teď není čas.

Možná i ten farizeus plánoval se Ježíšovi taky po večeři svěřit s něčím osobním. Ale je na to ještě čas.

Co chceme od Pána Boha? Četli jsme 25. žalm.

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.

⁵ *Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe.*

⁶ *Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti.*

⁷ *Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine.*

⁸ *Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu...*

Žalmista se modlí. Volá k Bohu, prosí o odpuštění „hříchů mládí“, dovolává se Božího milosrdenství. Prosí, aby ho Pán Bůh vedl, dal mu poznat své cesty. Ze slov žalmu je cítit naléhavost. Teď mi o to jde. Nechci to odložit na někdy později. Podobně naléhavá je žena v příběhu Lukášova evangelia. Možná se stydí, možná váhala, zda do farizeova domu vstoupit a Ježíše se dotknout. Ale my ji vidíme už v akci, zdá se, že jí jde o život. A podobně jako v žalmu: její prosba o odpuštění je spojena s láskou. A s pohledem dopředu. Odpuštění je osvobození k cestě s Pánem Bohem. Žena pak odchází v pokoji. „*Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.*“ (Lk 7,50)

Zda požehnání a přání pokoje od Ježíše dostal i farizeus, nevíme. K víře nejsou potřeba velké emoce, jaké ukazuje ta žena. Ale zdá se mi, že farizeus si chtěl nechat odstup a taky ukázat, že on má Bohu co nabídnout. Jsem čistý, snažím se, dodržuji pravidla a přikázání. „Pozval jsem tě, Ježíši, abych tě pohostil, abych se ti předvedl. Jsem dobrý ne?“

Čtu knihu Čtyři klíče k životu. Napsal ji Ira Byock, americký lékař v oboru paliativní péče. Píše o čtyřech větech, které jsou důležité, abychom si navzájem řekli. A nejen před tím, než ten blízký člověk zemře a bude nám líto, že něco důležitého nezaznělo. Ta slova jsou klíčem k životu. Projasňují. Sbližují. Umožňují jít dál. Jsou to věty: 1. Prosím, odpusť mi. 2. Odpouštím ti. 3. Děkuji ti. 4. Mám tě rád.

Protože se v současnosti nenavštěvujeme, nedotýkáme, jsme víc odkázáni na slova. Nevrháme se sobě do náruče, ale slova jsou možná a mohou být klíči. V našich vztazích i ve vztahu k Pánu Bohu. Možná i to, že jsme teď většinou odkázáni jen na bohoslužbu slova, tzn. že neslavíme večeri Páně, jsou slova k Pánu Bohu ještě potřebnější nebo významnější. Modlitby. Ztišení, poděkování, přímlyvy, prosby. Vyznání vin. Slova odpuštění a požehnání, která čteme nebo slyšíme, i když ne přímo v kostele, jsou stejně platná. I pro nás smí znít: Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji. Amen.

Píseň: 203 *Pán Bůh je láska*

Přímluvná modlitba:

Pane Bože,

jsme rádi, že se můžeme modlit. Říct ti, co nás trápí, o koho máme strach.

Myslíme na nemocné.

Prosíme za zdravotníky, pečovatele, prodavače, řidiče... učitele, které učí děti na dálku... a mnoho dalších, kteří se starají, aby svět fungoval co nejnornálněji.

Myslíme na staré lidi, kteří jsou nemocí nejvíc ohrožení. Myslíme na ty, kdo jsou sami.

Prosíme za rodiny, kde je to složité. Teď ještě víc než obvykle. Prosíme za unavené rodiče, otrávené děti. Prosíme, ať na sebe jsme hodní.

Buď s námi, když nám docházejí síly a trpělivost.

Prosíme za politiky, kteří rozhodují o velkých věcech. Dávej jim moudrost, odvahu, ochotu spolupracovat.

Myslíme na lidi, kteří jsou na tom mnohem hůř než my tady. Prosíme za uprchlíky v táborech a na cestách.

Prosíme, aby nás ta divná doba spíš zlidštila než odlidštila.

Prosíme, dávej naději, posiluj víru. Prosíme, ať jsme posly naděje. Ať dokážeme povzbudit.

Za ty, kdo nám leží na srdci, prosíme...

Otče náš...

Poslání: Ježíš říká: Já jsem ta cesta, pravda i život. (Jan 14,6)

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Jozue 1,9)

Píseň: 419 *Mocný Bože, při Kristovu*

<https://soundcloud.com/user-41012488/mocny-boze-pri-kristovu?in=user-41012488/sets/cd-nekdo-me-vede-za-ruku>

Biblické texty:

Žalm 25,1-17

Davidův. **K** tobě, Hospodine, pozvedám svou duši,

² v tebe doufám, Bože můj, kéž nejsem zahanben, ať nade mnou moji nepřátelé nejásají.

³ **Ano**, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou.

⁴ **Dej** mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.

⁵ **Veď** mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe.

⁶ **Hospodine**, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti.

⁷ **Nepřipomínej** si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine.

⁸ **Hospodin** je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu.

⁹ **On** pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě.

¹⁰ **Všechny** stezky Hospodinovy jsou milosrdenství-- a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.

¹¹ **Pro** své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká.

¹² **Jak** je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit.

¹³ Jeho duše se uhostí v dobru, jeho potomstvo obdrží zemi.

¹⁴ **Hospodinovo** tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu.

¹⁵ **Stále** upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy.

¹⁶ **Obrat'** ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený.

¹⁷ **Mému** srdci přibývá soužení. Vyveď mě z úzkostí.!

Lukášovo evangelium 7,36-50

Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu.

³⁷ *V tom městě* byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje,

³⁸ s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem.

³⁹ Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: "Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice."

⁴⁰ Ježíš mu na to řekl: "Šimone, chci ti něco povědět." On řekl: "Pověz, Mistře!" -

⁴¹ "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát.

⁴² Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?"

⁴³ Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, kterému odpustil víc." Řekl mu: "Správně jsi usoudil!"

⁴⁴ Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: "Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy.

⁴⁵ Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy.

⁴⁶ Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy.

⁴⁷ Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje."

⁴⁸ Řekl jí: "Jsou ti odpuštěny hříchy."

⁴⁹ Ti, kteří s ním byli u stolu, si začali říkat: "Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?"

⁵⁰ A řekl ženě: "Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!"